

Постепенно хълцанията станаха по-кратки и бързи, като спазми, преминаха въ тихо стенание, докато най-сетне се чу една въздишка, и всичко затихна. Следъ нѣколко минути, леглото скръцна, стѣпките отново се чуха, по-бавни, затракаха пакъ кутийки — навѣрно, кризата бѣ преминала. Пазейки да не вдигамъ шумъ, азъ бързо се измѣгнахъ и слѣзохъ долу.

Денътъ бѣше пазаренъ. По разкаляната улица се нижеха коли съ мокри чергила, товари дърва, селяни, които караха телета къмъ кланицата, селянки съ торба чушки, или нѣкое черно пиле подъ мишница — всичката оная селска беднота, която най-остро проличава въ градътъ.

Когато се връщахъ за обѣдъ, още отдалечъ забелязахъ предъ ресторана нѣкакво особено движение. Група хора се бѣха спрѣли до вратата, говорѣха низко, сочеха къмъ стаитѣ, клатѣха глави. Вътре, на дългата маса, сгушени като изплашени животинчета, тритѣ балеринки, съ кърпички въ ржце, тихо плачеха. Нѣщо се бѣ случило. Задъ тезгяха, съдържательтъ, по-оживенъ отъ другъ пжтъ, разказваше на двамина любопитни. Приблжихъ се и азъ.